

Pallieters, pluizers en prikkebenen

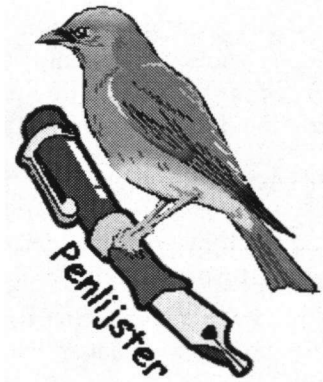
Ga met een groep mensen buiten op pad en je haalt ze er zo uit: de pallieters, pluizers en prikkebenen. De pallieters hebben hun naam te danken aan de held in een roman van Felix Timmermans. Het zijn de lieden die zorgeloos en uitbundig genietend in de natuur rondstappen, met "al wat leeft en groeit ons altijd weer boeit" als motto. Een terrasje op zijn tijd maakt dit feest compleet. Heerlijk zo'n instelling die velen zullen herkennen.

Dan zijn er nog de pluizers, genoemd naar een figuur uit Van Eedens Kleine Johannes. Zij onderzoeken alles zeer nauwkeurig. Dan heb ik het niet alleen over degenen die braakballen van roofvogels en uilen uit elkaar rafelen en trachten vast te stellen wat de prooidieren van deze vogels zijn. Pluizers leggen alles vast. Ideale toeleverders voor onderzoeken van vogelwerkgroepen. Ook zijn er nog andere gegevensverzamelaars waar zij hun gegevens kwijt kunnen, zoals SOVON, www.waarneming.nl en www.telmeel.nl. Het zijn een soort 'ren je rot'-projecten geworden met bij SOVON namen zoals BMP, BSP (Broedvogel- en Bijzondere Soorten-Monitoringproject) en MUS (Meetnet Urbane Soorten). Uiteindelijk komen alle gegevens terecht bij de door de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit benoemde Gegevensautoriteit Natuur. Een van zijn taken is de zorg voor de beschikbaarheid van natuurgegevens voor bedrijven en overheden. Voor die gegevens moet dan wel betaald worden. De waarnemers doen alles pro deo. Voor de goede zaak - het behouden van de natuur - moet je tenslotte wat over hebben. Tenslotte de prikkebenen. Hun naam is ontleend aan mijnheer Prikkebeen, de held uit een kinderboek, die gevangen vlinders op zijn hoed prikt. Verzamelaars zijn diegenen die de buit in hun collecties onderbrengen. Daar zijn er heel wat van onder vogelaars, waarbij sommigen letterlijk over lijken gaan. Volgens de Flora- en faunawet is het niet toegestaan dode dieren of delen daarvan onder zich te hebben. Je zult echter de liefhebbers de kost moeten geven die schedels verzamelen. Johannes, een serieuze verzamelaar is er zo

een. Van elke dode vogel of dood zoogdier probeert hij een schedel in handen te krijgen. Dat kan van een vers verkeersslachtoffer zijn, maar ook van eentje dat al in

ontbinding is. Soms zijn die niet al te fris meer, wat te merken is aan de geuren in zijn auto. De schedels gaan mee naar huis. Er mag van zijn vrouw uiteraard niets in de vriezer. Hij is verbannen naar de schuur, waar alles pruttelend op een petroleumstelletje zo wordt verwarmd dat het vlees loslaat. Na het drogen gaat er voor het bleken waterstofperoxide overheen en kan er weer een exemplaar aan de collectie worden toegevoegd. Alberto pakte het anders aan. Wanneer hij terugkwam van een buitenlandse reis bond hij de schedeltjes vast met metaaldraad onder de motorkap. De warmte van de motor zorgde voor mummificering en hij had geen last van stank. René pakt het anders aan bij het verzamelen van veren voor zijn plumarium. Hij belt Jan en Alleman als hij weet dat iemand op reis gaat en vraagt om veren voor hem mee te nemen. Bezwaren dat er problemen bij de douane kunnen ontstaan wuift hij achteloos terzijde. Bij goed wegbergen in een boek of elders valt dat volgens hem niemand op. Zijn veren beschadigd of gekreukt, dan strijkt en repareert hij ze.

Er zijn ook eiverzamelaars. Sander was er zo een en dacht dat hij een ei van een Lepelaar nog wel uit kon blazen. Hij maakte een misrekening; het ei klapte in zijn handen uit elkaar waarna zwaveldampen zijn studeerkamer vulden. Hij heeft het geweten; dagen na het luchten was de geur nog aanwezig. Zo komt boontje om zijn loontje.

Penlijster